

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **K. Z.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2017, č. j. OAM-221/ZA-ZA11-
ZA17-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nezákonné a trpí i jinými vadami řízení. Namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Zopakoval stejně

jako ve správním řízení, že je Kurd, náboženským vyznáním alevita, a že pomáhal kurdkému politickému uskupení - politické straně HDP (Lidová demokratická strana) při předvolební kampani, a ocitl se proto v hledáčku policie a milice. Problémy začal mít i uvnitř samotné strany, když se stal svědkem nekalých praktik některých jejích členů, s čímž nesouhlasil a chtěl se od strany odvrátit. Postupně se ocitl v postavení, kdy je tureckými státními orgány považován za státně nespolehlivého (z důvodu sympatií ke kurdkému hnutí) a současně je ohrožen i svým odmítáním některých praktik jeho konkrétních představitelů. Od července 2015 k němu domů začala chodit policie, obdržel i dvě předvolání k výslechu. Z důvodu obav z uvěznění se tam nikdy nedostavil. Kvůli jeho osobě byl dne 10. 9. 2015 předvolán k výslechu i jeho bratr. Uvedená předvolání předložil správnímu orgánu, který se jimi odmítl zabývat a z důvodu hospodárnosti nepřistoupil k jejich překladu (viz strana 3 napadeného rozhodnutí). Žalobce s uvedeným postupem žalovaného nesouhlasí a dále namítá neaktuálnost a zastaralost žalovaným použitých podkladů pro rozhodnutí (z ledna a května 2016), když správnímu orgánu bylo nepochybně známo, že v Turecku došlo dne 15. července 2016 k pokusu o vojenský puč s dalekosáhlými politickými důsledky. Z období po této události však žalovaný žádné podklady nezajistil.

3. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke zjišťování skutečného stavu věci (ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a na některé zprávy mezinárodních organizací Amnesty International pro období 2016/2017 a Freedom in the World – Turkey 2017, které hovoří o porušování lidských práv na jihovýchodě Turecka (např. zatčení 13 členů tureckého parlamentu náležejících k demokratické prokurdské opozici). Žalobce je přesvědčen, že v případě jeho návratu do Turecka by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě mučení či jiného nelidské či ponižujícího zacházení, jakož i vážné ohrožení života a lidské důstojnosti, a to s ohledem na jeho dřívější politickou aktivitu, jeho národnost a náboženské přesvědčení. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Shrnl hlavní argumenty odůvodnění svého rozhodnutí, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou jeho obavy spojené s pomocí politické straně HDP, jejímž členem nebyl, ale sympatizoval s ní. Uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení popsal některé činnosti, které pro stranu vykonával (roznášel agitační tiskoviny, občas dělal řidiče, když bylo potřeba zavést její členy na schůze). Dle názoru žalovaného žalobce nebyl ve své vlasti politicky aktivní v takové míře, aby se na případné pronásledování jeho osoby dalo nahlížet jako na akt pronásledování pro zastávání nebo uplatňování politických práv a svobod ve smyslu §12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že politická strana HDP, přestože čelí v Turecku obtížím, je etablovanou politickou stranou s mnohatisícovou členskou základnou a má své zastoupení v parlamentu a regionálních složkách samosprávy. Činnost žalobce pro uvedenou stranu byla okrajová a časově omezená a sestávala převážně z roznášení tiskovin a rozvážení členů na schůze. Žalobce neprokázal odůvodněnou ani obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se

nemůže ztotožnit s názorem žalobce, že spolupracovat s politickou stranou HDP, stejně tak jako být Kurdem či alevitou, by mělo být samo o sobě v Turecku trestným činem. Poukázal v této souvislosti na novelu trestního zákoníku z března 2014, do něhož byla zahrnuta opatření, která mají zabránovat trestným činům, jejichž základem je „nenávist a diskriminace“, a byly zvýšeny tresty za trestné činy z nenávisti. Uvedl, že kurdské komunity se vyskytují po celém Turecku a turečtí občané se mohou po území státu volně pohybovat. Ze Zprávy organizace Freedom House nevyplývá, že by náboženská menšina alevitů byla v Turecku vystavena plošným represím, nebo že by příslušnost k této náboženské organizaci byla sama o sobě trestným činem. Žalovaný zdůraznil, že ač se žalobce označil za příslušníka muslimské větve alevitů, sám při pohovoru o problémech týkajících se náboženství nehovořil.

5. Rovněž neudělení doplňkové ochrany žalovaný řádně a podrobně odůvodnil. Žalobní námitky o hrozbě případného nebezpečí v případě návratu nejsou dle žalovaného důvodné. Pokud jde o potlačený pokus o puč, zdůraznil, že žalobce ani v tomto směru nesdělil své stanovisko při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 1. 11. 2016, a to ani dříve. Žalovaný se těmito okolnostmi na rozdíl od mínění žalobce vypořádal na straně 9 rozhodnutí se závěrem, že tyto události žádnou roli v případě žalobce nesehrály. Žalovaný uvedl, že ke dni seznámení s podklady pro rozhodnutí byly použity naposledy vydané informace o Turecku, přičemž další byly vydány až v roce 2017. Žalobce však za celou dobu řízení nedoložil žádné skutečnosti, které by byly v rozporu s žalovaným opatřenými informacemi. Dle názoru žalovaného bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl při jednání.
7. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 29. 2. 2016, doplněné dne 3. 3. 2016 a při pohovoru provedeném stejného dne uvedl, že je turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, vyznává islám, alevitskou větev, je svobodný a bezdětný. Nebyl členem žádné politické strany, sympatizoval s politickou stranou HDP, které v minulosti vypomáhal. Vlast opustil 6. 11. 2015. Cestoval nelegálně v kamionu z Istanbulu do Švýcarska, odkud byl na základě dublinského řízení letecky poslán do ČR, neboť bylo zjištěno, že má české vízum. Ke svému životu uvedl, že v letech 1993 až 2013 žil ve Velké Británii, měl tam pracovní povolení a živil se jako taxikář. Při jedné kontrole taxíku byla u jednoho z jeho zákazníků nalezena taška s drogami a žalobce byl odsouzen ze spolupráce s dotyčným mužem na dva a půl roku vězení. Po propuštění z vězení v dubnu 2004 mu již nebylo ve Velké Británii prodlouženo povolení k pobytu. Do Turecka se vrátil v roce 2013. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v Turecku nemá žádnou jistotu a bezpečí, hledá zemi, kde uvedené najde. Dalším důvodem je to, že je Kurd, vypomáhal straně HDP, která je pro stát nežádoucí, a proto se ocitl v hledáčku policie a armády.

8. V rámci pohovoru žalobce vysvětlil, že v únoru 2015 si prostřednictvím agentury požádal o vízum, měl v plánu se vrátit do Anglie, ale protože se z důvodu záznamu v rejstříku trestů obával, že mu anglické vízum nebude uděleno, chtěl získat francouzské vízum. O tom, že disponuje českým vízem, se dozvěděl až ve Švýcarsku, kde požádal o mezinárodní ochranu. Ke své pomoci straně HDP uvedl, že s uvedenou stranou začal spolupracovat asi ke konci roku 2014. Roznášel agitační tiskoviny a dělal řidiče, když bylo potřeba zavést její členy na schůze. Konkrétně sdělil, že asi čtyřikrát nebo pětkrát někam vezl autem lidi z této strany, dále roznášel letáky, což bylo asi dvakrát týdně v předvolebním období, po volbách asi jednou za měsíc. Při této činnosti nebyl nikdy zadržen nebo kontrolován policií. Když se následně dozvěděl, že je tato strana napojena na organizaci PKK, a poté co byl koncem srpna 2015 svědkem nekalých praktik uvnitř samotné strany HDP (mladí lidé byli nabádáni k umísťování výbušnin a sebevražedným útokům s tím, že následně bude finančně postaráno o jejich rodiny), rozhodl se spolupráci se stranou ukončit. Uvedené skutečnosti žalobce policii neoznámil.
9. Dále uvedl, že od července 2015 k němu domů začala chodit policie. Obdržel dvě předvolání k výsledku od vojenské policie ze dne 5. 5. 2015 a ze dne 28. 7. 2015, která vydal a doručil jeho rodině starosta jejich vesnice. Vysvětlil, že je to takový postup, že vojenská policie napřed musí uvědomit starostu. Schovával se a nechal se zapřít, aby mu předvolání nebyla doručena. Ani jednou se na policii nedostavil, měl strach z uvěznění. Dne 10. 9. 2015 byl k výsledku předvolán jeho bratr, aby poskytl informace o žalobci. Žalobce uvedl, že v Turecku je trestným činem pomáhat straně HDP, být členem kurdského etnika a být alevitou. Měl strach o život, proto z rodné vesnice Karatut odjel do města, kde žil u kamaráda. Žalobce se domnívá, že je celostátně hledanou osobou díky jeho spolupráci se stranou HDP a v podstatě tak byl obviněn ze spolupráce s teroristickou organizací. Dále se domnívá se, že o jeho činnosti pro stranu HDP se policie dozvěděla na základě udání. K dotazu žalovaného sdělil, že nikdy neměl žádný konflikt s někým ze strany HDP. V případě návratu do vlasti se obává zatčení nebo smrti ze strany členů politické strany HDP. K důkazu předložil výše uvedená dvě předvolání a protokol o výsledku svého bratra.
10. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedeného pohovoru a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 103514/2016-LPTP ze dne 6. 6. 2016; Výroční zprávy Freedom House 2016 – Turecko ze dne 27. 1. 2016; Zprávy MV Velké Británie – Turecko: Kurdský etnický původ a Základní informace včetně aktérů ochrany vnitřního přesídlení, obojí z února 2016; Informace OAMP – Turecko, postavení politických stran BDP a HDP ze dne 6. 5. 2015; Zprávy Human Rights Watch 2016 – Turecko ze dne 27. 1. 2016; Zprávy Amnesty International, Tresty smrti - 2016 ze dne 3. 5. 2016. Žalobci byla dne 1. 11. 2016 dána možnost se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Této možnosti žalobce využil s tím, že dle jeho informací je situace opačná, než uvádí informace MZV ČR ze dne 6. 6. 2016, ostatní informace považuje za pravdivé. Namítl, že informace se nezaobírají situací v Turecku po provedeném pokusu o puč v létě roku 2016.
11. Při jednání účastníci odkázali na svá písemná podání a setrvali na svých procesních návrzích. Přítomná tlumočnice k obsahu listin předložených žalobcem v průběhu

správního řízení, i v řízení před soudem (předvolání žalobce k výslechu ze dne 5. 5. 2015 a ze dne 28. 7. 2015) uvedla, že v obou listinách je uvedeno, že starosta vesnice Karatut potvrzuje, že žalobce je hledán z důvodu členství v organizaci a že učinil sdělení na příslušná místa o tom, že žalobce se v obci nevyskytuje.

12. Žalobce k dotazu žalovaného, z čeho dovozuje pro něho negativní dopad z uvedených listin, uvedl, že se ho vojáci patrně chtěli zeptat, zda pomáhá straně HDP, jejíž lídr je již dlouhou dobu ve vězení. Doplnil, že se účastnil kurdských mítinků, roznášel tiskoviny, jako řidič rozvážel členy strany. Politika vládnoucí strany AKP (Strana spravedlnosti a rozvoje) je zaměřena proti kurdsy, proto z obavy, aby neohrozil rodinu, z vlasti odjel.
13. Dále uvedl, že dne 29. 6. 2018 se oženil se státní občanskou ČR, mají spolu dítě. Jeho žena je nemocná. Přeje si získat azyl, aby zde mohl s rodinou zůstat. V této souvislosti dále doplnil, že o přechodný pobyt v ČR podle zákona o pobytu cizinců z důvodu sloučení s rodinou si zatím nepožádal, čeká, jak dopadne jeho azylové řízení. Závěrem navrhl, aby soud jeho žalobě vyhověl, náklady řízení nežádal.
14. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.
15. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
16. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*

18. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve své vlasti politicky aktivní v takovém rozsahu, aby bylo možné dospět k závěru, že byl azylově relevantním způsobem pronásledován pro zastávání nebo uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že nebyl členem žádné politické strany. Sympatizoval s politickou stranou HDP a po určitou krátkou dobu (konec roku 2014 až podzim 2015) vykonával pro stranu činnost spočívající v roznášení tiskovin a rozvážení členů na schůze v několika málo případech (čtyřikrát až pětkrát). Ač žalobce uváděl, že měl být policií v zemi svého původu pronásledován a doložil k tomu dvě předvolání z roku 2015, tak ani z obsahu uvedených listin ani z jeho výpovědi v řízení před soudem nebylo uvedené tvrzení jednoznačně a přesvědčivě prokázáno. Obdobně jako již v průběhu správního řízení (tam uvedl, že jeho předvolání souviselo s domněnkou policie, že je členem strany HDP), uvedl, že se ho vojáci patrně chtěli zeptat, zda pomáhá straně HDP. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu z ničeho obviněn, nebyl trestně stíhán, nebyl ani nikdy zadržen policií v souvislosti s uváděnou výpomocí straně HDP, přičemž samotné předvolání k výsledku na policii, jehož rámec je toliko předběžný, není s to prokázat jím tvrzené politické pronásledování. Žalobce nemůže dopředu s negativním dopadem pro sebe předvídat, k čemu bude dotazován. Z těchto listin pak nelze dospět k závěru, že by byl obviněn ze spolupráce s teroristickou organizací, jak se snažil ve správním řízení i v žalobě předeštěřit. Uvedený postup policie (zaslání předvolání k vysvětlení) nelze ani označit za nezákonný či způsobit prokázat splnění podmínek pro udělení azylu. Žalobcovo tvrzení o pronásledování z politických důvodů je založeno toliko na domněnkách žalobce.
19. Ze zpráv o zemi původu rovněž nebylo prokázáno opakované tvrzení žalobce o tom, že být členem politické strany HDP, která je zastoupena v tureckém parlamentu, ač soud stejně jako žalovaný nezastírá její vlastní potíže v zemi, je samo o sobě trestným činem. Pokud žalobce hovořil o obavě ze strany vlastních členů HDP, soud konstatuje, že žalobce neuvedl, že by musel čelit nějakému negativnímu jednání v tomto směru. Navíc, jak již uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud byl žalobce svědkem hovorů o nezákonných praktikách členů HDP (nabádání k sebevražedným útokům), které mohly nasvědčovat terorismu, měl naopak učinit oznámení na policii či jiné státní orgány, aby k takovým činům nedošlo, a ne je mlčky přejít.
20. Krajský soud dále dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce ve své žádosti uvedl, že je příslušníkem muslimské větve alevitů, ale neuvedl žádné konkrétní potíže, kterým by musel z uvedeného důvodu v zemi svého původu čelit. Konstatoval pouze, aniž by své tvrzení jakkoli prokázal např. odkazem na příslušné zákonné ustanovení, že být alevitou, tak jako být Kurdem, je již samo o sobě v Turecku trestným činem. Stejně tak žalobce nehovořil o žádných konkrétních problémech či diskriminaci, které by přímo souvisely s jeho kurdskou národností, a kterým by musel v zemi svého původu čelit. Žalovaný se oběma skutečnostem na podkladě citovaných informací o zemi původu věnoval na stranách 5 – 6 napadeného rozhodnutí se závěrem o nenaplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, k němuž se soud připojuje. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v

Praxe ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že „*azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postižujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.*“

21. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že žalobcem další uvedený důvod jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, a to zajištění lepší budoucnosti a života v bezpečí, nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, v němž se uvádí, že „*Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit*“ (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. K námitce použitých podkladů pro rozhodnutí krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované výše, považuje vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž za přiměřeně aktuální. Tyto pak splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj., že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81). Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na sdělení žalobce, které učinil v rámci seznámení s podklady pro rozhodnutí (že žalovaným shromážděné informace se nezabývají situací v Turecku po provedeném pokusu o puč v létě roku 2016) s tím, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné indicie směřující k tomu, že by byl jakkoli napojen na vojenské či správní struktury země, jichž především se represe dotkly. Krom toho žalobce v letech 1993 až 2013 pobýval v Anglii a zemi původu opustil v listopadu 2015. Krajský soud doplňuje, že žalobce blíže nevysvětlil, a to ani v žalobě, jaký konkrétní negativní dopad má uvedená skutečnost na jeho osobu, resp. z jakého azylově relevantního důvodu by se mohl obávat případných represí pro případ návratu. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce důvod opuštění vlasti spojoval především s touhou vrátit se zpět do Anglie a tam žít. Tomu také přizpůsobil vyřizování víza, přičemž o existenci českého víza (původně chtěl získat vízum francouzské) se měl dozvědět až ve Švýcarsku, kde však nepožádal o mezinárodní ochranu ihned po svém příjezdu, ale až po dvou týdnech.
23. Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce, že se žalovaný odmítl zabývat jím předloženými důkazy (výše citovaná dvě předvolání na policii). Žalovaný svůj postup, proč nepřistoupil k překladu listin, odůvodnil (viz strana 3 rozhodnutí). Při posuzování případu žalobce žalovaný hodnotil i tato předvolání, jejichž obsah žalobce sdělil v rámci pohovoru. Krajský soud při jednání provedl prostřednictvím tlumočnice překlad obsahu uvedených listin, který není v rozporu se sdělením žalobce a konstatuje, že uvedenými

listinami ani výpovědí žalobce před soudem nebyl vyvrácen závěr učiněný žalovaným v napadeném rozhodnutí.

24. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.
25. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
26. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající ve správním řízení zjištěné situaci žalobce. Žalobce ve své žalobě ani žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
27. Krajský soud v této souvislosti reaguje na aktuální sdělení žalobce při jednání soudu, a to, že se v České republice oženil se státní občankou ČR a má zde dítě. Jedná o nové skutečnosti, týkající se rodinné situace žalobce, které však nelze považovat za zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť zákon o azylu nepočítá se situací udělení azylu osobě, která uzavřela sňatek s občanem ČR nebo je rodinným příslušníkem občana ČR. Na takové situace pamatuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, který k uvedenému účelu obsahuje příslušné instituty.
28. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
29. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
30. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení

nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

31. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v Turecku zrušen v roce 2004, jak plyne ze Zprávy Amnesty International z 3. 5. 2016. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobci nehrozí a souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
32. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na zprávu MZV ČR č. j. 103514/2016-LPTP ze dne 6. 6. 2016, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Ankaře není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů. Ač žalobce uvedenou informaci sporoval, sám nenabídl žádné relevantní důkazy o tom, které by závěry uvedené informace hodnověrně vyvrátily.
33. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Turecku neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Správní orgán v rámci uvedeného posouzení připustil, že ve východních oblastech Turecka u hranic se Sýrií existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity, nejedná se však o válečný stav či ozbrojený konflikt ve smyslu § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Turecká republika rovněž není ve válečném stavu s žádným jiným státem. Krajský soud nehledal a žalobce neuvedl ani žádné důvody, pro které by jeho vycestování do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. K nové rodinné situaci žalobce viz odůvodnění výše. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
34. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu),

žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu) ani při provedení důkazů (§ 51 a § 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. prosince 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně